

וכל צבא הרים, כלם מזדעים ומתחלהים, ופוצחים רנה ושבחה למי שאמר והיה הרים, עד שנכנס עם הצדיקים בון עדן. וזהו בבחות הלילה.

אמר רב יהודה אמר רב, מי שנשמה קדושה יש בו, ושומע קול התרנגול קורא בבחות הלילה, שאמר רב יהודה, בבחות הלילה, שנכנס הקדוש ברוך הוא בגין עוז, זיך של איש יצא מבין גלגלי תמיות והולך בכל הרים ונוגע תחת בנפי התרנגול, ובאותה השעה, ביראה מקיש את כנפיו זו עם זו וקורא, וזהו בבחות הלילה. מי שיש לו השכל לפניו ויתעורר ויקום להתחasket בתורה, הולך קולו ונשמע בגין עדן, ומקשיב הקדוש ברוך הוא, והצדיקים אומרים לו: רבנן והצדיקים מיה זה? והוא מшиб העולים, מי הוא זה? והוא מшиб ואומר: פלוני והנשמה הקדושה שיש בו עוסק בתורה, הקשיבו בכלם, שזה נוץ לפניו מכל שירה ותשבחת שאומרים למעלה.

זהו שכחוב (שם) היושבת בגנים. ככלומר, נשמה קדושה שעת ישבת בעולם מהו בין גנות וטנוף, ואת עסקת בתורה - בשעה זו החברים מקשיבים להולך, שהוא עבר. והואיל וכו', המשמעי והרימי קולך בתורת, ואפנ לך שבר חסר בועלם הבא. אמר רבינו מנחום, בא וראה, דוד היה מכיר אותה השעה, שנינו, בגור היה תלוי למעלה ממתתו של דוד, וכשהיה חצות הלילה, רום צפונית באה ומנשחת בו, ומיד היה קם ומתרגבר בשירות ותשבחות. שכחוב (הלים נ) עורה בבודאי עורה הנבל ובגור אעריה שחר.

כלם מזדעים ומתחלהים, ופוצחים רנה ושבחה, למי שאמר והיה הרים, עד שנכנס עם הצדיקים בגין עדן, וזהו בבחות הלילה. אמר רב יהודה אמר רב, האי מאן נeshmatא קדישא אית בה, ושמע קל פריגנו לא קרי בפלגות ליליא, دائم רב יהודה אמר רב, בפלגות ליליא, כד עיל קודשא בריך הוא בגנטא דעתן, זיך דאשא נפיק מבין גלגלי חיותא, ואיל כל עלמא, ונוגע תחות גדרות התרנגולא, ובהיא שעתא, בדחילו מקיש גדרות דא עם דא, וקاري, ורקא הוא בפלגות ליליא.

ומאן דאית ליה סוכלתנו בלבי, ויתער ויקום לאתעטקה באורייתא, איזיל קליה ואשתמע בגנטא דעתן, ואצית קודשא בריך הוא. וצדיקיא אמרין ליה, מררי עלמא. מאן הוא דא. והוא אטיב ואמר פלניא, ונeshmatא קדישא דאית בה, לעי באורייתא, אציתו כולכו, דהאי ניחא קדרמא, מכל שירתא ותושבחתא, دائمין לעילא.

הדא הוא דכתיב, (שה"ש ח י) הירושת בגנים. כלומר, נeshmatא קדישא דאת יתבא בההוא עלמא, בין גנותא וטנוףא, ואת עסקת באורייתא. בשעתא דא, חברים מקשיבים ל科尔ך, שהוא ער. והואיל וכו', המשמעי והרימי קולך בתורת, ואפנ לך שבר חסר בעולם הבא.

אמר רבינו מנחום, בא וראה, דוד היה ידע ההי שעתה. דתנן, בגור היה תלוי למעלה ממתתו של דוד, וכשהיה חצות לילה, רום צפונית באה ומנסחת בו, ומיד היה קם ומתרגבר בשירות ותשבחות. דכתיב (הלים נ) עורה בבודאי עורה הנבל ובגור אעריה שחר.